

GOED ZO, BOBBY...

1

(HET VERHAAL VAN BOBBY EN SANDER)

Bobby was de hond en Sander de kat en ze konden best met elkaar overweg. Als ze eens wat met elkaar hadden, liep de ruzie nooit hoog.

Bobby beschouwde zich zo'n beetje als de vader. Hij was erg huiselijk en vond het niet prettig als Sander — de moeder, zullen we maar zeggen — de hort op was. Dan zat hij voor het raam te kijken, of ze er nog niet aankwam. Was de ruit beslagen, dan likte hij die een stukje schoon om erdoor te kunnen kijken. Kwam ze thuis, dan was alles weer goed en gingen ze samen een spelletje doen.

Op touwtrekken bijvoorbeeld was Bobby dol. Waarschijnlijk, omdat hij sterker was en dus altijd won. Maar het was werkelijk een grappig gezicht om te zien, hoe hij het soms Sander liet winnen.

Volgens de regels van het spel hielden ze het eind in hun bek, maar Sander gebruikte er natuurlijk ook haar nagels bij. En dan begon het lieve leven: trekken, trekken maar, onder aanmoediging van moeder, vader, de kleine Elma en Chris.

„Goed zo, Bobby!”

„Haal op, Sander!”

„Vasthouden, jongens!”

„Laat je niet neppen!”

En het was net, of de dieren bij al die belangstelling meer hun best deden. Soms, bij vergissing, liet de één even los, en dan ging de ander met het touw er vandoor, onder het buffet. Dan moesten de scheidsrechters ingrijpen voor een ordelijk verloop van de wedstrijd.

Sander maakte zich nogal eens kwaad, als ze uitgelachen werd. Want die Bobby had er een handje van om ineens los te laten, als Sander al haar krachten inspande. En dan maakte Sander zo'n grappige salto achterover, dat het touw over haar heen schoot. Ze raakte erin verward en kroop verlegen onder de schrijftafel: Ik laat me niet voor de gek houden en door jullie uitlachen...

Maar even later liet ze zich toch weer verleiden, het spelletje te hervatten. En om Sander een plezier te doen, liet Bobby haar winnen door zich heel goeie een eindje te laten meeslepen.

Vroeg Sander bij de keuken-deur: „Mag ik er even uit?” — dan deed iemand natuurlijk de deur voor haar open. Maar ze vond het niet prettig om buiten de deur of het serre-raam te moeten miauwen, als ze weer binnen wilde. Liever hielp ze zich zelf. Er was een keukentraampje, dat wel eens 'n eindje openstond, maar meestal niet ver genoeg om erdoor te kunnen.

Wat deed Sander nu?

Op een keer zag moeder, dat de poes, voordat ze uitgelaten werd, 't keukenraam met haar poot een eindje verder opentikte. Toen sprong ze van het kozijn af, ging door de deur naar buiten en een poosje later

wipte ze door het open raam naar binnen. En ze keek moeder aan, of ze zeggen wilde: Zie je wel, dat ik me zelf kan redden. Als je het raampje maar voor me openlaat.

★

Op een keer beduidde Bobby de huisgenoten, dat Sander weer op straat liep. Hij tikte met zijn kop en poot iemand aan, keek naar het raam en dat was de waarschuwing: Ze is er weer niet. Ze hoort daar niet. Ze hoort binnen.

„Ach, laat haar maar, Bobby. Ze wil er ook wel eens uit,” zei moeder.

Hij ging, een beetje uit zijn doen, in de mand liggen. — Vooruit, dan moet u het zelf maar weten. Ik ben het er niet mee eens.

Maar toen het schemer werd en Sander nog niet binnen was, vond men dat toch niet prettig, want er waren een paar vechtlustige vijanden van haar in de buurt, die haar meer dan eens lelijk toegetakeld hadden.

Daarom zei vader: „Bobby?”

De hond keek hem vragend aan.

„Zeg, Bobby, ga jij Sander even halen. Ze is zoek. Ze moet thuiskomen.”

Dat zal je gebeuren, dacht Bobby. We zullen d'r! En het duurde geen vijf minuten, of hij had haar gevonden. Hij nam haar in haar nekvel en droeg haar netjes naar huis.

Misschien zou alles met een sisser afgelopen zijn, als Elma en Chris niet zo gegierd hadden van het lachen om dat verwaande gezicht van Bobby, toen hij met dat beschaamde hoopje poes kwam aanzetten.

„Goed zo, Bobby!” prezen ze allemaal tegelijk, toen hij haar onderaan de trap losliet en omhoog keek, of hij haar commandeerde: Allez, naar boven! Maar nijdig dat die Sander was! Jij mij voor schandaal van de straat halen? Wacht, ik zal jou!

En wip-wip sprong ze vóór Bobby uit en vatte post op het midden van de trap. Zonder te dringen pro-

beerde de hond er langs te komen. Maar ho, wacht eventjes, nu was de beurt aan Sander om haar meerderheid te tonen: Jij blijft beneden, jij komt er niet door. En echt kattig sloeg ze naar Bobby. Nu had de hond die vesting best kunnen bestormen en onder de poot kunnen lopen. Maar geweld, herrie en ruzie vond hij beneden zijn stand, en bovendien, een grote hond vecht niet tegen een kleine kat. Neen, hij wou geen geweld gebruiken, maar proberen Sander aan de andere kant te passeren, nu met een voorzichtig sprongetje. Pats! deed Sander en gaf de hond een aal over zijn neus... Lekker raak. Voor je straf. Moet je me maar niet van de straat halen en wegdragen voor schandaal. Ik ben geen kind meer. Wat denk je wel? Je komt er niet door. Je kunt er niet door. En uit de hoogte zag ze ving neer op Bobby, waakzaam en gereed om de volgende aanval af te slaan. De hond zat een paar treden lager, vrij zelig. Hij probeerde zijn neus te belikken en te beaaien om te voelen, of die er nog aan zat. Verder beheerste hij zich, schuin omhoog kijkend... Doe nou niet zo flauw, Sander. Maar Sander was niet te vermurwen. Ze hield de trap bezet.

Toen grabbelde Bobby de moed bij elkaar voor de laatste, beslissende aanval, beklom fors de stormladder — hoep-hoep! — gaf Sander de eer van een klauwslagje tegen zijn achterpoot — maar poes had het nakijken. Ze was dan toch gepasseerd: de vesting was genomen. De hele avond was ze uit haar doen. Van straat gehaald, bij haar nekvel! En ze vond het juist zo gezellig op de weg. Het was net, of ze piekerde: Maar dat zal me geen tweede keer gebeuren. Het ongelukkigste is, dat hij harder loopt dan ik. Maar ik kan een boom in en hij niet...

(Wordt vervolgd)

Er hangt een hevige spanning in de klas... Meester Boeser heeft de kinderen verteld, dat Sinterklaas met Zwarte Piet tegen het eind van de middag de school zal komen bezoeken. Daarop verheugen de kinderen zich nu en ze doen hun uiterste best.

Vorig jaar is de Sint ook geweest.

Ze weten het nog heel best.

En toen hebben ze vooral veel schik gehad met Zwarte Piet. Dat was zo'n leuk kereltje en die maakte zulke koddige grappen.

R'ijn, dat zij dat nu vanmiddag weer zullen beleven. Ze genieten er al bij voorbaat van. Alleen Zeger de Jong heeft gelachen, toen de meester de mededeling deed, dat Sinterklaas op komst was.

Hij heeft ronduit in zijn buurt verteld, dat hij van Sinterklaas niets geloofde.

Dat waren allemaal maar verzinsels, zei Zeger, die de grote mensen bedacht hadden, om de kinderen zoet te houden. Nu ook weer. Kijk zo'n klas nu eens verwoed aan het rekenen zijn. Anders hebben ze zo'n hekel aan die akelige sommen, maar nu... dat zit 'em alleen in die malle Sinterklaas.

Natuurlijk wordt de mening van Zeger de Jong vlug aan de meester overgebrieft.

En een paar jongens stellen meester Boeser voor, om de Sint straks te vertellen, hoe Zeger over hem denkt.

Daar zal hij ook wel niet van terug hebben, denken de jongens. Maar Zeger lacht als hij dit voorstel hoort. „Denken julie maar niet, dat ik bang ben van Sinterklaas. De meester behoeft het gerust niet aan hem te vertellen, dat zal ik zelf wel doen!” zegt hij, „dat durf ik best!”

„Jongetje, jongetje!” waarschuwt de meester, „wees jij maar een beetje voorzichtig. Jij loopt vast je cadeautje mis, als de Sint dat allemaal over jou hoort!”

„Geeft niks!” branieit Zeger, „als ik van de Sint niets krijg, krijg ik wel wat van mijn moeder, reken maar!”

Nauwelijks heeft de klok drie geslagen of de kinderen horen een auto stoppen voor de school. Er worden portieren dicht geslagen en de bel gaat heel hard over.

„Daar komt ie! Daar komt ie!” gaat het fluisterend door de klas. En de ogen van de meester beginnen te glunderen. Nu zal het grote feest plaats hebben. Nu krijgen ze weer zo'n leuk half uurtje.

„Pfff!” spot Zeger tegen z'n buurman, „nou komt ie ook al met een auto in plaats van op z'n schimmel, da's toch ook eigenlijk geen werk. 'n Echte Sinterklaas moet toch op een schimmel zitten, om 's nachts over de daken te rijden! Hoe moet hij dat nu doen met een auto?”

Maar er is op 't ogenblik weinig aandacht voor het gemopper van Zeger. De spanning om de komst van Sinterklaas is te groot.

„Stil jij daar!” waarschuwt meester Boeser, „begrepen Zeger? Anders ga je de klas uit!”

'n Ogenblik later gaat de deur open en statig stapt de Sint naar binnen, op de voet gevolgd door Zwarte Piet, die een enorme zak op zijn rug draagt. Het is op dat moment doodstil in de klas. Niemand zegt een woord, nu ze daar oog in oog zitten met Sinterklaas, de beroemde kindervriend.

Maar 'n huivering gaat er door de kinderen, als ze achter Sinterklaas Zwarte Piet ontdekken.

„Seldrement!” denken ze, „wat is dat deze keer een grote vent!”

„Dag meester, dag kinderen!” zegt Sinterklaas en daarmee geeft hij meester Boeser een hand.

In koor klinkt het: „Dag Sinterklaas, dag Zwarte Piet!”

„Dag jongens, dag meisjes!” bromt de laatste en daarbij zwaait hij met zijn gard en laat hij zijn ogen angstaanjagend heen en weer rollen. Het wit van die ogen steekt akelig af tegen zijn roetzwarte gezicht.

Maar dan is voor Dirk Brons het ijs gebroken. Er brandt hem een opmerking op de tong en het is onmogelijk, om die voor zich te houden. „Zouden de anderen dit nu ook niet zien?” denkt Dirk. En

Zeger

in d

1

onverdroten voort. Eindelijk kan hij 't grijpen... verbazend nog toe, 't is een zakmes. 't Is onder in de zak blijven liggen en Zeger begrijpt, dat dit cadeautje voor hem bestemd is geweest. Piet is dat natuurlijk glad vergeten.

Maar het mes komt de jongen nu reusachtig goed van pas. Hij maakt het vlug open en begint voorzichtig de zak stuk te snijden. Het mes is vlijmscherp en dus gaat het er goed door. Maar zo heel vlug moet dat nu ook weer niet gaan. Als het gat groot genoeg is, zal Zeger er uitwippen, maar dat durft hij niet te doen, zolang Piet nog met hem in de gang is. Ha, nu zijn ze dicht bij de buitendeur. Piet houdt met zijn linkerhand de strop van de zak vast en met zijn rechter doet hij de buitendeur open. Zodra hij met zijn vrachtje buiten is, doet Zeger nog een laatste ferme haal door het jute van de zak en dan glijdt hij er zonder enige moeite uit. Hij rolt op de grond, maar springt dadelijk overeind en rent lachend de straat op, maakt een lange neus tegen Piet en roept: „Zeg de koster maar gendag, Roetmopje!” En dan verdwijnt hij in de straat...

En dan opeens midden in de toespraak van de Sint, vliegt de deur van het lokaal open en op de drempel staat een verbijsterde Piet, met de lege zak op z'n rug.

„O baas... baas,” hakkelt hij, „nu is dat ser... serpent van een jongen... dat ser... serpent er van door gegaan. Kijk...” en hij laat aan de Sint en aan de hele klas de gehavende zak zien. „Hij groot gat maken en toen ik bui... buiten kwam, hij uit de zak ge... geglipt en wèg, weggedraafd, mij nog bespot ook... zo lange neus hij gemaakt heeft!”

Er breekt een onbedaarlijk gelach los in de klas. 't Is een hopeloze geschiedenis en meester Boeser begrijpt, dat hij hier nog een fatsoenlijk eind voor moet vinden. Zodra hij de klas weer in bedwang heeft zegt hij: „Sinterklaas, ik dank u namens alle kinderen, dat u hen vanmiddag hebt willen verrassen. 't Is jammer, dat één van de jongens het feest een beetje heeft bedorven, maar ik beloof u, dat ik met die bengel zal afrekenen!”

„Best meester, best!” antwoordt de Sint. „Nee nee, u kunt er niets aan doen en de andere kinderen ook niet. Hier Piet, in die kleine zak zit nog strooi-goed in, is 't niet?”

„Ja baas, ja zeker, maar dat ben ik door die drommelse jongen helemaal vergeten!”

„Strooi dan!” beveelt de Sint.

En nu regent het pepernoten en kruidnootjes in de klas en lijkt de klas van meester Boeser wel een groot mierennest. En midden in dat geweldige lawaai geeft de Sint de meester een hand en verdwijnt met Piet in de gang.

Het bezoek van Sinterklaas is weer voorbij.

Maar niet voor Zeger. Als de school de volgende dag uit is, zit hij nog alleen in de klas, met de meester. Meester Boeser heeft de hele dag geen woord tegen hem gerept over het Sinterklaasfeest, maar nu wordt er een hartig woordje gesproken. „Ik wou maar een grapje maken meester,” zegt Zeger, „ik wilde de Sint niet beledigen, maar ik dacht, dat de jongens het wel leuk zouden vinden als er eens iets bijzonders gebeurde. Niet altijd net zoals de vorige keer. En dat is nu gebeurd.”

„Dan maar zand er over Zeger!”

„Graag meester!”

„Nou vooruit, maak dat je wegkomt!”

Op het plein voor de kerk is de koster aan 't vegen. Op veilige afstand van de bezem zegt Zeger: „Koster, de moeder van Sinterklaas is vroeger net zo dom geweest als jouw moeder: Ze heeft ook het bovenste randje van zijn linker oor afgeknipt!”

En dan gaat hij er hollend van door.

JOH. VAN HULZEN

2

Goed
zo

BOBBY...

(HET VERHAAL VAN BOBBY EN SANDER)

Op een winteravond kwam er een kennis op bezoek. Het was erg koud. De bloemen stonden op de ruiten. „Hè, wat is het hier lekker!” zei hij, toen hij binnenkwam. „Kijk eens — ik heb blauwe handen, en dat in wollen handschoenen.”

„Hier man, kruip maar dicht bij de kachel,” zei vader, en schoof een stoel bij.

„Zo, Bobby,” groette de gast, en hij gaf de hond, die tussen de stoelen van het gezelschap lag, een aai over de rug. Bobby groette netjes terug met een zwaai of wat van zijn staart. O, ze kenden mekaar wel, meneer Knipscheer en Bobby. Samen met Elma was de hond weleens bij mijnheer thuis geweest.

„Ik heb ijsvoeten gekregen op de fiets. Geen gevoel meer in. Mevrouw, mag ik mijn schoenen uittrekken? Dan ontdooien mijn voeten wat gauwer bij de kachel.”

„Dat spreekt vanzelf. Maak het u toch makkelijk. En een kop koffie? Daar zult u van bijkomen.”

„Hè ja, mevrouw.”

En de gast maakte met zijn stijve vingers de veters los en trok zijn schoenen uit.

„Of mijn sokken héél zijn weet ik niet... Já, ze zijn heel!”

Behaaglijk strekte hij zijn benen, zodat hij de kachelwarmte tegen zijn zolen voelde. „Hè, wat fijn,” zei hij.

Bobby stond op en ging naar zijn mand. Moeder bracht de koffie binnen, maar bleef verwonderd in het midden van de kamer staan. Want ze zag de hond de deken uit zijn mand halen. Dat deed hij anders nooit.

„Wat betekend dat, Bobby?” vroeg ze.

Hij keek even naar de vrouw omhoog, maar sleepte rustig de deken door de kamer en — legde die neer bij de benen van de gast. Deze merkte het nog niet direct op, omdat hij zo druk met vader babbelde. Daarom vond Bobby het nodig, hem even een tikje met zijn poot te geven.

„Nu moet je dat toch zien,” zei moeder langzaam.

De heren keken nieuwsgierig op, niet begrijpend.

„Wat?” vroegen ze.

„Asjeblijft,” en ze wees op de deken. „Bobby brengt u zijn deken om uw voeten te warmen.”

„Dat is sterk. Ongelooflijk.”

„Hij heeft ons gesprek over uw koude voeten verstaan.”

„Ja, dat moet wel. En nu geeft hij, wat hij heeft, om mij te helpen.”

Intussen keek de hond van de een naar de ander. Begrijpen jullie me niet? Nou, of ze hem begrepen! Kijk maar, meneer Knipscheer wikkelde de deken om zijn benen en voeten, en zei verbaasd: „Wat 'n overleg!”

„En dienstbetoon!” lachte vader.

„Goed zo, Bobby, dank je wel.”

De hond lag alweer op zijn plekje tussen de stoelen, de kop op zijn poot.

(Wordt vervolgd)